

prima instanță, Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani)
judecător: M. Murguleț
instanța de apel, Curtea de Apel Chișinău
judecători: L. Bulgac, G. Dașchevici, S. Gîrbu

dosarul nr. 3ra-222/2018

Î N C H E I E R E

07 martie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul Iulia Sîrcu
judecători Ion Druță, Galina Stratulat

examinând admisibilitatea recursului declarat de Andrei Uzunov,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Andrei Uzunov
împotriva Guvernului Republicii Moldova, Cancelariei de Stat a Republicii
Moldova, intervenient accesoriu Olga Gaidarji cu privire la contestarea actului
administrativ, restabilirea în funcție, încasarea salariului pe perioada absenței forțate
de la serviciul, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată,
împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 05 octombrie 2017, prin care
a fost respins apelul depus de Andrei Uzunov și menținută hotărârea Judecătoriei
Chișinău (sediul Buiucani) din 13 februarie 2017,

c o n s t a ț ă :

La 08 septembrie 2016 Andrei Uzunov, prin intermediul avocatului Artur Budăi, a depus cerere de chemare în judecată împotriva Guvernului RM și Cancelariei de Stat a RM, intervenient accesoriu Olga Gaidarji cu privire la repunerea în termenul de depunere a cererii de chemare în judecată, contestarea actului administrativ, restabilirea în funcție, încasarea salariului pe perioada absenței forțate de la serviciul, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamantul a menționat că, prin ordinul Cancelariei de Stat nr. 162-P din 13 martie 2010, a fost numit în funcția de șef adjunct al Oficiului teritorial Cahul al Cancelariei de Stat, din data de 15 martie 2010 cu salariul de funcție în mărime de 1 330 lei.

Prin hotărârea Guvernului RM nr. 440 din data de 13 aprilie 2016, a fost eliberat din funcția menționată în temeiul art. 22 din Legea nr 199 din 16 iulie 2010 cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică și în conformitate cu pct. 15 din Regulamentul cu privire la organizarea și funcționarea oficiilor

teritoriale ale Cancelariei de Stat, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 845 din 18 decembrie 2009.

Susține Andrei Uzunov că, nefiind de acord cu Hotărârea nr. 440 din 13 aprilie 2016, s-a adresat cu o cerere prealabilă către Guvernul Republicii Moldova, însă nu a primit nici un răspuns, motiv din care, la data de 15 mai 2016 s-a adresat în instanța de judecată.

Prin încheierea Judecătorei Centru mun.Chișinău din 20 mai 2015, cererea reclamantului a fost restituită, încheiere cu care a luat cunoștință la data de 24 august 2016, motiv din care reclamantul a omis termenul de adresare în judecată și solicită și repunerea în termen.

Totodată, indică că, în perioada 11 aprilie 2016-17 aprilie 2016, s-a aflat în concediu medical, perioadă în care angajatorul nu a fost în drept să-l elibereze din funcție fără a-i aduce la cunoștință despre acest fapt, ori, art. 86 alin. (2) Codul muncii prevede dreptul la concediu suplimentar neplătit pentru îngrijirea copilului în vîrstă de la 3 la 6 ani, în perioada îndeplinirii obligațiilor de stat sau obștești, precum și în perioada detașării, cu excepția cazurilor de lichidare a unității.

Afirmă că, operând eliberarea din funcție, pîrîtul nu a reținut că ordinul de numire a reclamantului în funcție a fost emis în conformitate cu art. 28 alin. (1) j lit. a) și art. 31 al Legii nr. 158 din 04 iunie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, reclamantul ocupând funcția publică prin concurs.

Astfel, pîrîtul eronat a emis Hotărîrea contestată în baza art. 22 din Legea nr. 199 din 16 iulie 2010 cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică.

De asemenea, este de reținut că, este ilegală și operarea concedierii în temeiul pct. 15 din Regulamentul cu privire la organizarea și funcționarea oficiilor teritoriale ale Cancelariei de Stat, aprobat prin Hotărîrea Guvernului nr. 845 din 18 decembrie 2009, or, norma în cauză a fost modificată prin Hotărîrea Guvernului nr. 333 din 23 martie 2016, dată din care Guvernul și-a asumat dreptul de a numi și elibera din funcție șefii adjuncți, iar potrivit art. 18 alin. (4) din Legea nr. 317 din 18 iulie 2003 privind actele normative ale Guvernului și ale altor autorități ale administrației publice central și locale „actul normativ, de regulă, nu are efect retroactiv”. Deci, modificarea supranumită emisă în vederea executării legii nu poate avea caracter retroactiv și produce efecte juridice numai pentru viitor.

Afirmă reclamantul că, dispunînd eliberarea din funcție, pârâtul nu a indicat temeiul eliberării din funcție, limitîndu-se la prevederile art. 22 din Legea nr. 199 din 16 iulie 2010 cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică, adică la încetarea mandatului, pe cînd norma dată, prin cele patru aliniate pe care le conține, reglementează diferitele situații a încetării mandatului, iar pîrîtul nu a menționat nici unul din aceste temeiuri.

Consideră reclamantul că, eliberarea sa din funcția de șef-adjunct al Oficiului teritorial Cahul al Cancelariei de Stat a avut loc cu derogarea de la prevederile legale aplicabile speței și la fel, odată ce se constată că ordinul contestat nu conține nici un temei care a stat la baza concedierii și că la emiterea acestuia au fost aplicate eronat prevederile Legii nr. 199 din 16 iulie 2010 cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică, nu poate fi considerat ca legal.

Reține Andrei Uzunov că, cumulul încălcărilor admise de către pîrît la operarea eliberării reclamantului din funcție, cu certitudine indică asupra ilegalității hotărîrii emise.

Susține că, eliberarea ilegală din serviciu constituie o violare a art. 43 din Constituție. Totodată, acțiunile pârâtului sunt vădit contrare și prevederilor art. 24 al Cartei sociale europene (ratificate prin Legea nr. 484 din 28 septembrie 2001 pentru ratificarea parțială a Cartei sociale europene revizuite, publicată pe data de 26 octombrie 2001 în Monitorul Oficial nr. 130, art. nr. 959).

Solicită Andrei Uzunov repunerea în termenul de depunere a cererii de chemare în judecată, anularea hotărîrii Guvernului RM nr.440 din 13 aprilie 2016 cu privire la eliberarea reclamantului din serviciu, restabilirea în funcția deținută anterior de șef-adjunct al Oficiului teritorial Cahul al Cancelariei de Stat, radierea înscrisurilor referitor la eliberarea din funcție din carnetul de muncă, încasarea salariului pe perioada absenței forțate de la serviciu, repararea prejudiciului moral în mărime de 25 000 lei și încasarea cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 12 000 lei.

Pe parcursul examinării cauzei în prima instanță, reclamantul a depus o cerere de concretizare a cerințelor, solicitînd compensarea cheltuielilor de asistență juridică în mărime de 13 000 lei.

Prin hotărîrea Judecătorei Chișinău (sediul Buiucani) din 13 februarie 2017, a fost respinsă cererea lui Andrei Uzunov cu privire la repunerea în termenul de contestare. A fost respinsă acțiunea în partea anulării hotărîrii Guvernului RM nr.440 din 13 aprilie 2016, restabilirii în funcție și radierii înscrisurilor despre eliberare din funcție ca fiind tardivă, iar în partea încasării salariului pentru perioada absenței forțate de la muncă, repararea prejudiciului moral în mărime de 25 000 lei și încasarea cheltuielilor de judecată în sumă de 12 000 lei ca nefondat.

La 06 martie 2017 Andrei Uzunov a depus apel împotriva hotărîrii Judecătorei Chișinău (sediul Buiucani) din 13 februarie 2017, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărîrii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărîri de admitere a acțiunii.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 05 octombrie 2017 a fost respins apelul declarat de Andrei Uzunov și menținută hotărîrea Judecătorei Chișinău (sediul Buiucani) din 13 februarie 2017.

La 28 decembrie 2017 Andrei Uzunov a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 05 octombrie 2017, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel.

În motivarea recursului a indicat că, hotărârile instanțelor judecătorești afectează substanța dreptului justițiabilului la un tribunal, astfel prin respingerea acțiunii acestuia pe motiv de tardivitate, fondul cauzei civile nu a fost examinat, iar garanția instituită de art.6 parag.1 din Convenție a fost neglijată de către instanțele inferioare.

Indică că dreptul la un tribunal nu este absolut, fiind admise anumite limitări implicite ale acestuia, astfel instanța europeană a arătat că statele contractante

dispun, în această materie, de o anumită marjă de apreciere. Una din limitările acestui drept care este compatibilă cu spiritul Convenției este prescripția extinctivă.

Indică că din circumstanțele speței rezultă faptul că recurentul/reclamantul a înaintat acțiunea în judecată în termenul prevăzut de lege, însă Judecătoria Centru, mun. Chișinău emițând o încheiere de restituire a cererii de chemare în judecată din motiv că o altă instanță de judecată este competentă să o examineze nu a expediat și în adresa sa încheierea menționată.

Totodată, faptul că recurentul nu a recepționat încheierea de restituire a cererii de chemare în judecată se confirmă și prin materialele cauzei. Respectiv recurentul ridicând personal încheierea menționată la 24 august 2016, a depus acțiunea în judecată la instanța competentă la 08 septembrie 2016.

Reiterează recurentul că s-a adresat cu cerere de chemare în judecată cu 3 zile înainte de expirarea termenului de prescripție, prin urmare atitudinea neglijentă și pasivă nu-i poate fi imputată.

Afirmă recurentul că toate garanțiile unui proces echitabil, garanții apărute în ordinea de drept națională și de CEDO nu prezintă nici un interes în abseța însăși a procesului, astfel, accesul la justiție este condiția *sine qua non* pentru echitatea actului justiției, condiție care poate fi restînsă doar în cazuri excepționale, prevăzute de lege, urmărind un scop legitim, ceea ce în speță nu s-a constatat.

De asemenea, consideră recurentul că ilegalitatea hotărârii Guvernului RM nr.440 din 13 aprilie 2016, care este un act administrativ de eliberare din funcție a angajatorului, rezultă din aplicarea retroactivă a Legii nr.199 din 16 iulie 2010 cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică asupra relațiilor de muncă a recurentului, în concret asupra încetării relațiilor de muncă, precum și din caracterul general și lipsit de argumentare al actului administrativ respectiv.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Astfel, prin prisma dispoziției citate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul declarat la 28 decembrie 2017 în termen, în cazul în care copia deciziei Curții de Apel Chișinău din 05 octombrie 2017 a fost expediată participanților la proces la 09 noiembrie 2017 (f.d.127), iar dovada recepționării acesteia lipsește la materialele cauzei.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La 31 ianuarie 2018, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa Guvernului RM, Olgăi Gaidarji copia cererii de recurs cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței.

La 19 februarie 2018 Guvernul RM a depus referință împotriva recursului lui Andrei Uzunov prin care a solicitat considerarea recursului ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Codul de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Audiind raportul verbal al judecătorului raportor și verificând temeiurile invocate în recurs în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) a aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Completul Colegiului menționează că Andrei Uzunov în cererea de recurs nu a invocat nici unul din temeiurile de declarare prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) sau (4) Codul de procedură civilă.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Completul judiciar indică că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, fără a se examina temeinicia lor.

În acest sens, completul reiterează prin prisma jurisprudenței CEDO că „... art. 6 § 1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes.” (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

Astfel, din considerentele menționate și având în vedere faptul că, instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, cu respectarea normelor de procedură și aplicarea corectă a legii materiale, iar în esența lor argumentele recursului, au fost verificate minuțios, la judecarea pricinii în ordine de apel, completul Colegiului

civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Andrei Uzunov, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Recursul declarat de Andrei Uzunov se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Iulia Sîrcu

judecători

Ion Druță

Galina Stratulat